

Arrest

nr. 163 236 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 16 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een inreisverbod (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 5 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 5 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt een inreisverbod voor jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 11.09.2012.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 11 september 2012.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 04 juli 2013.”

1.5. Op 5 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 06.03.2013.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 06.03.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 04.07.2013."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de ontvankelijkheid op dat de verzoekende partijen nalaten de samenhang aan te tonen tussen de bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat de inreisverboden en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op afzonderlijke rechtsgronden.

De Raad merkt op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in hun verzoekschrift de schorsing en de nietigverklaring van de beslissingen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 december 2013 waarbij werd beslist dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is en waarbij hen een inreisverbod wordt betekend. Zij geven in hun verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekende partijen getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag,

die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partijen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partijen maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partijen in het kader van hun aanvraag niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De opgelegde inreisverboden van hun kant zijn gestoeld op het feit dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 september 2012 respectievelijk 6 maart 2013 en vinden juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van de opgelegde inreisverboden geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat alle bestreden beslissingen op hetzelfde moment genomen en betekend werden alsook dat in de beslissingen houdende het inreisverbod verwezen wordt naar de '9*bis* procedure'.

Het feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen en betekend werden doet geen afbreuk aan het feit dat de voornoemde bestreden beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zoals *supra* aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing en *vice versa*. Het enkele feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen en betekend werden toont onvoldoende de samenhang tussen de verschillende beslissingen aan. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de overige bestreden beslissingen. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en de derde bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost, zodat de advocaat van de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat er wel degelijk sprake is van samenhang tussen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de inreisverboden anderzijds.

In zoverre de verzoekende partijen ter terechtzitting menen dat de samenhang tussen de beslissing waarbij hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de inreisverboden blijkt uit het feit dat de inreisverboden verwijzen naar 'de *procedure*' op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de bestreden inreisverboden wordt verwezen naar het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd ingediend, doch geenszins naar de inhoud van de aanvraag of naar de beslissing die genomen werd naar aanleiding van de voornoemde aanvraag. Uit de tweede en de derde bestreden beslissing blijkt niet dat wordt verwezen naar de inhoud van de procedure op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet doch enkel naar het feit dat de verzoekende partijen, die na kennis

te hebben gekregen van een vorig bevel geen stappen hebben ondernomen het grondgebied vrijwillig te verlaten, daarenboven een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, waarbij uit het woord 'daarenboven' kan afgeleid worden dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschouwd wordt als het bevestigen van de intentie van de verzoekende partijen geen stappen te (willen) ondernemen om te voldoen aan de terugkeerverplichting. In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt aldus louter verwezen naar het 'indienen' van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doch geenszins naar de inhoud van de aanvraag noch naar de beslissing betreffende de aanvraag. De Raad herhaalt dat het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partijen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partijen maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing houdende de inreisverboden anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep niet ontvankelijk worden verklaard voor zowel de eerste bestreden beslissing van 5 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt als voor de tweede en derde bestreden beslissing, dit zijn de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden van 5 december 2013.

In casu dient, zoals de advocaat van de verzoekende partijen ook ter terechtzitting te kennen geeft, te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat de inreisverboden betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vertonen de bestreden inreisverboden een groter belang voor de verzoekende partijen dan de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verwerende partij voert hieromtrent ter terechtzitting geen betwisting.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de tweede en de derde bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partijen een inreisverbod voor de duur van drie jaren opgelegd, hetgeen gelet op de artikelen 1, 8° en 74/11, §3 van de vreemdelingenwet impliceert dat de verzoekende partijen gedurende drie jaren na de betekening ervan niet toegelaten kunnen worden tot het grondgebied en niet kunnen verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden de belangrijkste beslissingen vormen die middels huidig verzoekschrift worden

bestreden. De eerste bestreden beslissing sorteert immers, zoals hierboven uiteengezet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen, hetgeen meteen maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan de opgelegde inreisverboden die wel - en overigens ook verstrekkende - gevolgen hebben.

Gelet op het gebrek aan voldoende samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en de derde bestreden beslissing houdende de inreisverboden, wordt, gelet op de voorgaande vaststellingen, het beroep ontvankelijk verklaart ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de beslissing van 5 december 2013 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De middelen die tegen de laatstgenoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissingen van 5 december 2013 houdende de inreisverboden

4.1. De middelen onder punt E.1. zijn volledig gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Zoals reeds aangegeven in punt 3. kunnen de middelen, gelet op de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, niet worden onderzocht.

4.2. "Nopens het inreisverbod", voeren de verzoekende partijen in een eerste middel de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4.2.1. Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

"Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen. Tervijl de beslissing geenszins hieraan voldoet. Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

EERSTE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Art. 74/11 Vw stelt dat de Minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de (gemachtigde van de) Staatsecretaris immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij wijst in se louter naar het gegeven dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel en geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Zoals reeds aangehaald moge het duidelijk zijn dat de leefwereld van het gezin zich situeert op het grondgebied van het Rijk.

Verwerende partij legt dan ook – door zo te handelen en te motiveren - volledig artikel 74/11 vreemdelingenwet naast zich neer.

Men houdt geen rekening met de specifieke humanitaire toestand waarin verzoekers zich bevinden (cfr supra).

Verzoekers menen dan ook dat verweester duidelijk in strijd met artikel 74/11 VW het bevel (met inreisverbod) genomen om het grondgebied te verlaten.

Het moge eveneens duidelijk zijn dat deze beslissing onzorgvuldig is en elke redelijkheid mist.

Het redelijkheidsbeginsel is immers geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

TWEEDE ONDERDEEL

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. Boes " het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), algemene beginsel van behoorlijk bestuur, 101 129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing gelaten worden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

Op de website www.vreemdelingenrecht.be dient verzoekster te lezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen om humanitaire redenen een inreisverbod niet op te leggen. Bij de oplegging van een inreisverbod dient rekening te worden gehouden met een aantal fundamentele rechten : o.m. recht op privé- en gezinsleven, vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden.

Door verwerende partij rekening werd geen rekening gehouden met het recht op privé leven en diens specifieke humanitaire situatie (cfr supra).

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moet dan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoekers verwijzen in dit verband tevens naar de rechtsleer die het volgende stelt :

“ een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende “ (OPDEBEEK, COOLSAET, A. Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr.189).

Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Het middel is dan ook gegrond.”

4.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de motieven wordt *in casu* verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Eveneens wordt met betrekking tot de duur van drie jaar gesteld dat de betrokkenen, na het betekenen van een vorig bevel om het grondgebied te verlaten, nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied vrijwillig te verlaten en nog een aanvraag 9bis hebben ingediend.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

4.2.3. In hun eerste onderdeel menen de verzoekende partijen dat de verwerende partij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet heeft geschonden nu dit artikel voorziet in de mogelijkheid af te zien van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. Ze geven aan dat de leefwereld van hun gezin zich op het grondgebied van het Rijk situeert. De verwerende partij zou ten onrechte geen rekening hebben gehouden met de specifieke humanitaire toestand waarin de verzoekende partijen zich bevinden en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geschonden hebben. Hij zou zich daarbij gestoeld hebben op een incorrecte feitenvinding en onzorgvuldig te werk gegaan zijn.

4.2.4. In het kader van zijn wettigheidstoets behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu werd het bestreden inreisverbod genomen op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
[...].*

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3.[...].

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De verwerende partij heeft toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet nu de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan vroegere beslissingen tot verwijdering. De verzoekende partijen betwisten niet dat ze geen gevolg hebben gegeven aan de verwijderingsbeslissing die werd betekend op 11 september 2012 respectievelijk 6 maart 2013.

4.2.5. De verzoekende partijen laten in hun betoog na te preciseren welke specifieke humanitaire situatie door de verwerende partij wordt genegeerd of met welke concrete elementen de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben of deze onredelijk zou beoordeeld hebben. Waar de verzoekende partijen zeggen “*cfr supra*” merkt de Raad op dat het hem niet toekomt te raden wat zij hiermee precies bedoelt. Het inreisverbod is een afzonderlijke bestreden beslissing die een eigen uiteenzetting behoeft. Voorts kan het feit dat de leefwereld van het gezin zich situeert op het grondgebied van het Rijk bezwaarlijk als een concreet element of specifieke humanitaire situatie worden beschouwd waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. De Raad kan op grond van deze argumenten niet vaststellen dat de verwerende partij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet heeft geschonden, noch dat hij onzorgvuldig of onredelijk zou zijn opgetreden.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen.

4.2.6. Waar de verzoekende partijen in hun tweede onderdeel opnieuw herhalen dat geen rekening gehouden werd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, doch zich grotendeels beperken tot het geven van de definities hiervan, kan dit geen schending van beide beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk maken. Waar ze vervolgens dat eveneens de formele motiveringsplicht geschonden is nu niet afdoende zou zijn gemotiveerd rond het recht op privéleven en de specifieke humanitaire situatie, heeft de Raad er opnieuw het raden naar welke specifieke humanitaire situatie de verzoekende partijen verwijzen. Aangaande het privéleven kan worden opgemerkt dat de verzoekende partijen eveneens nalaten te duiden welke elementen van hun privéleven door het inreisverbod zullen worden geschonden. Tot slot weze het onderstreept dat de verzoekende partijen dit alles ontwikkelen enkel en alleen met betrekking tot het laatste lid van de tweede paragraaf van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet waar duidelijk staat dat de verwerende partij zich “*kan*” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Dit impliceert geenszins een verplichting. De verzoekende partijen laten eveneens na, volgend op hun citaat uit de rechtsleer van Opdebeek rond de formele motiveringsplicht, te concretiseren met welke fundamentele elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Ook op grond van het tweede onderdeel wordt geen schending aangenomen van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.3.1. Zij zetten hun tweede middel uiteen als volgt:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lans veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ”.

Zoals reeds gesteld verblijven verzoekers reeds sedert het jaar 2009/2010 op onafgebroken wijze op het grondgebied van het Rijk.

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: “Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie “gezinsleven” valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy” (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu “privé-leven” expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie. Verzoekers menen dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijven zij , al sedert het jaar 2009/2010 ononderbroken op Belgisch grondgebied .

Alle sociale banden in hun land van herkomst zijn definitief doorgesneden met dit lange verblijf.

In België daarentegen hebben verzoekers duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoekers spreken en begrijpen goed Nederlands en kunnen zich in deze talen ook verstaanbaar maken, zijn, hebben hier reeds gewerkt en zijn werk bereid, twee kinderen werden geboren op het grondgebied van het Rijk, nakende geboorte van een derde kindje; zij kunnen niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Door nu geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoekers zich wel degelijk bevinden, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Schending welke evenwel niet de legaliteits-, legitimeits- en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE1996).

Het middel is dan ook gegrond.”

4.3.2. In eerste instantie merkt de Raad op dat het gehele gezin onder de inreisverboden valt, zodus is er op vlak van het gezinsleven al geen schending mogelijk op grond van artikel 8 van het EVRM.

4.3.3. Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het aan de verzoekende partijen om dit privéleven aannemelijk te maken. Aangenomen dat de verzoekende partijen *in casu* op voldoende wijze het bestaan van een privéleven hebben aannemelijk gemaakt op grond van de stukken die zich bevinden in het administratief dossier, wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Het kan

immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

De bestreden inreisverboden werden genomen op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, bijgevolg is aan de legaliteitsvereiste voldaan.

In casu is het legitiem doel dat met een inreisverbod wordt beoogd de openbare orde, in de zin van de controle op de migratie op het grondgebied, zodat eveneens aan de legitimiteitsvereiste is voldaan.

Aangaande de proportionaliteitsvereiste, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die het privéleven betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de staat afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). *In casu* is niet aangetoond dat de vriendschapsrelaties niet kunnen onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen. De Raad ziet evenmin welke prangende humanitaire situatie *in casu* wordt bedoeld die disproportioneel zou zijn met het inreisverbod van drie jaar.

Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden beslissingen een niet toegestane inmenging in hun privéleven inhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4.4. In een derde middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van het evenredigheidsbeginsel.

4.4.1. De verzoekende partijen lichten hun derde middel toe als volgt:

“Doordat verwerende partij aan verzoekers een inreisverbod oplegde van 3 jaar.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt.

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker , de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar de specificiteit van hun situatie zoals supra uiteengezet. In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een bevel te geven aan verzoekers om het grondgebied te verlaten van maar liefst 3 jaar !!!.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor het opleggen van een inreisverbod men steeds dient na te gaan of er geen humanitaire redenen kunnen spelen om dit niet op te leggen. Ook de naleving van humanitaire rechten primeert.

In casu hebben verzoekers hun banden met het land van herkomst reeds ettelijke jaren geleden verbroken..

Zij hebben zich alhier goed geïntegreerd en wensen hier hun verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. De genomen beslissing (inreisverbod van 3 jaar) is zeer zeker niet proportioneel !

Het middel is dan ook gegrond.”

4.4.2. Zoals de verzoekende partijen aangeven, laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De verzoekende partijen menen dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij hen geen verblijfskaart heeft toegekend. *In casu* betreffen de bestreden beslissingen echter inreisverboden, dus is de vraag voor het toekennen van een verblijfsrecht in deze niet aan de orde, maar is de vraag of de verwerende partij op redelijke en evenredige wijze een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen geven aan dat gezien de specificiteit van hun situatie en in de gegeven omstandigheden, met name dat zij in België verblijven sedert 2009/2010, goed geïntegreerd zijn en hun leven hier wensen uit te bouwen, niet kan begrepen worden waarom de verwerende partij voor een inreisverbod gekozen heeft van drie jaar. Daarom zou het inreisverbod disproportioneel zijn.

De Raad is van oordeel dat het feit dat men sedert 5 à 6 jaar in België verblijft en hier goed geïntegreerd is, niet wegneemt dat de eerste en de tweede verzoekende partij nog veel langer in Kosovo hebben verbleven. Gewoon poneren dat alle banden met het herkomstland zijn doorgesneden, waaruit zou moeten worden afgeleid dat de banden in België van de laatste jaren zouden opwegen tegen de banden in het thuisland overtuigt niet. Wat betreft de kinderen moet worden opgemerkt dat hier evenmin elementen voorliggen die dermate doorwegen dat moet worden aangenomen dat het opbouwen van een privéleven voor hen in Kosovo niet mogelijk zou zijn en dat de gevolgen van de inreisverboden van drie jaar dermate zwaar zouden zijn dat de verwerende partij de toepassing van de Belgische wetgeving terzijde zou moeten zetten.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk ten aanzien van de beslissing van 5 december 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de overige bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER